

Risale-i Nur'un Hizmet Metodu

Bediüzzaman Said Nursî

Evliya divanlarını ve ulemanın kitaplarını çok mütalâa eden bir kısım zatlar tarafından soruldu:

“Risaletü'n-Nur'un verdiği zevk ve şevk ve iman ve iz'an onlardan çok kuvvetli olmasının sebebi nedir?”

Elcevap: Eski mübarek zatların ekserî divanları ve ulemanın bir kısım risaleleri imanın ve marifetin neticelerinden ve meyvelerinden ve feyizlerinden bahsederler. Onların zamanlarında imanın esasatına ve köklerine hücum yoktu ve erkân-ı iman sarsılmıyordu. Şimdi ise köklerine ve erkânına şiddetli ve cemaatli bir surette taarruz var. O divanlar ve risalelerin çoğu has mü'minlere ve fertlere hitap ederler; bu zamanın dehşetli taarruzunu def edemiyorlar.

Risaletü'n-Nur ise, Kur'ân'ın bir manevî mu'cizesi olarak, imanın esasatını kurtarıyor. Ve mevcut imandan istifade cihetine değil, belki çok deliller ve parlak bürhanlarla imanın ispatına ve tahkikine ve muhafazasına ve şübehattan kurtarmasına hizmet ettiğiinden, herkese bu zamanda ekmek gibi, ilâç gibi lüzumu var olduğunu dikkatle bakanlar hükmediyorlar.

O divanlar derler ki: “Velî ol, gör; makamata çık, bak, nurları, feyizleri al.”

Risaletü'n-Nur ise der: “Her kim olursan ol; bak, gör. Yalnız gözünü aç, hakikati müşahede et, saadet-i ebediyenin anahtarı olan imanını kurtar.”

Hem, Risaletü'n-Nur en evvel tercümanının nefsini iknaa çalışır, sonra başkalarına bakar. Elbette nefs-i emmaresini tam ikna eden ve vesvesesini tamamen izale eden bir ders, gayet kuvvetli ve halistir ki, bu zamanda cemaat

şekline girmiş dehşetli bir şahs-ı manevî-i dalâlet karşısında tek başıyla galibâne mukabele eder.

Hem, Risaletü'n-Nur sair ulemanın eserleri gibi, yalnız aklın ayağı ve nazarıyla ders vermez ve evliya misillü yalnız kalbin keşf ve zevkiyle hareket etmiyor. Belki akıl ve kalbin ittihad ve imtizacı ve ruh ve sair letaifin tea-vünü ayağıyla hareket ederek evc-i âlâya uçar. Taarruz eden felsefenin değil ayağı, belki gözü yetişmediği yerlere çıkar, hakaik-ı imaniyeyi kör gözüne de gösterir.

Kastamonu. Labikası, s.34.

* * *

Risale-i Nur, sair ilimler ve kitaplar gibi okunmamalı. Çünkü ondaki iman-ı tahkiki ilimleri, başka ilimlere ve marifetlere benzemez, akıldan baş-ka çok letâif-i insaniyenin de kuvvet ve nurlarıdır.

Sikke-i Tasdik-i Gaybi, s.143.

* * *

Çoklar tarafından hem bana, hem bazı Nur kardeşlerime sual etmişler ve ediyorlar: “Neden bu kadar muarızlara karşı ve muannid feylesoflara ve ehl-i dalâlete mukabil Risale-i Nur mağlûp olmuyor? Milyonlar kıymettar hakiki kütüb-ü imaniye ve İslâmiyenin intişarlarına bir derece set çekmekle ve sefahet ve hayat-ı dünyeviyenin lezzetleriyle çok biçare gençleri ve insanları hakaik-ı imaniyeden mahrum bırakıyorlar. Halbuki en şiddetli hü-cum ve en gaddarâne muamele ve en ziyade yalanlarla ve aleyhinde yapılan propagandalarla Risale-i Nur’u kırmak, insanları ondan ürkütmek ve vaz-geçirmeye çalıştıkları halde, hiçbir eserde görülmediği bir tarzda Risale-i Nur’un intişarı, hatta çoğu el yazması ile altı yüz bin nüsha risalelerinden kemal-i iştihakla perde altında intişar etmesi ve dâhil ve hariçte kemal-i iştihakla kendini okutturmasının hikmeti nedir? Sebebi nedir?” diye, bu mealde çok suallere karşı elcevap deriz ki:

Kur’ân-ı Hakîm’in sırr-ı i’cazıyla, hakiki bir tefsiri olan Risale-i Nur, bu dünyada bir manevî Cehennemî dalâlette gösterdiği gibi, imanda dahi bu dünyada manevî bir Cennet bulunduğunu ispat ediyor. Ve günahların ve fenalıkların ve haram lezzetlerin içinde, manevî elim elemeleri gösterip hasenat ve güzel hasletlerde ve hakaik-ı Şeriatın amelinde Cennet lezaizi gibi manevî lezzetler bulunduğunu ispat ediyor. Sefahet ehlini ve dalâlete düşenleri o cihetle, akli başında olanlarını kurtarıyor. Çünkü bu zamanda iki dehşetli hal var.

Birincisi: Akıbeti görmeyen, bir dirhem hâzır lezzeti, ileride bir bat-man lezzetlere tercih eden hissiyat-ı insaniye akıl ve fikre galebe etti-ğinden ehl-i sefaheti sefahetten kurtarmanın çare-i yegânesi, aynı lez-zetinde elemi gösterip hissini mağlûp etmektir. Ve ⁽¹⁾يَسْتَجِيبُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا

1. Onlar seve seve dünya hayatını ahirete tercih ederler. (İbrahim Suresi: 3.)

ayetinin işaretleriyle, bu zamanda ahiretin elmas gibi nimetlerini, lezzetlerini bildiği halde, dünyevî kırılacak şişe parçalarını onlara tercih etmek, ehl-i iman iken ehl-i dalâlete o hubb-u dünya ve o sır için tâbi olmak tehlikesinden kurtarmanın çare-i yegânesi, dünyada dahi Cehennem azabı gibi elemeleri göstermekle olur ki, Risale-i Nur o meslekten gidiyor. Yoksa, bu zamandaki küfr-ü mutlakın ve fenden gelen dalâletin ve sefahetteki tiryakiliğin inadı karşısında Cenab-ı Hakkı tanıttırdıktan sonra ve Cehennem vücutunu ispat ile ve onun azabı ile insanları fenalıktan, seyyiattan vazgeçirmek yolu ile ondan, belki de yirmiden birisi ders alabilir. Ders aldıktan sonra da, “Cenab-ı Hak Gafurü’r-Rahîmdir, hem Cehennem pek uzaktır” der, yine sefahetine devam edebilir. Kalbi, ruhu hissiyatına mağlûp olur. İşte, Risale-i Nur ekser muvazeneleriyle küfür ve dalâletin dünyadaki elim ve ürkütücü neticelerini göstermekle, en muannid ve nefisperest insanları dahi o menhus, gayr-i meşru lezzetlerden ve sefahetlerden bir nefret verip akli başında olanları tevbeye sevk eder. O muvazenelerden, Altıncı, Yedinci, Sekizinci Söz’lerdeki kısa muvazeneler ve Otuz İkinci Söz’ün Üçüncü Mevkıfındaki uzun muvazene, en sefih ve dalâlette giden adamı da ürkütüyor, dersini kabul ettiriyor. Meselâ, ayet-i Nur’da, seyahat-i hayaliye ile hakikat olarak gördüğüm vaziyetleri gayet kısaca işaret edeceğiz. Tafsilini isteyen, Sikke-i Gaybiye’nin âhirine baksın.

Ezcümle, o seyahat-i hayaliyede, rızka muhtaç hayvanat âlemini gördüğüm vakit, maddî felsefe ile baktım, hadsiz ihtiyacat ve şiddetli açlıklarıyla beraber zaaf ve aczleri, o zihayat âlemini bana çok acıklı ve elim gösterdi. Ehl-i dalâlet ve gaffetin gözüyle baktığımdan feryat eyledim. Birden hikmet-i Kur’âniye ve imanın dürbünü ile gördüm ki, Rahman ismi Rezzak burcunda, parlak bir güneş gibi tulû etti. O aç, biçare zihayat âlemini rahmet ışığıyla yaldızladı.

Sonra hayvanat âlemi içinde yavruların zaaf ve acz ve ihtiyaç içinde çırpındıkları hazin, elim ve herkesi rikkat ve acımaya getirecek bir karanlık içinde diğer bir âlemi gördüm. Ehl-i dalâletin nazarıyla baktığıma eyvah dedim. Birden iman bana bir gözlük verdi; gördüm ki, Rahîm ismi şefkat burcunda tulû etti. O kadar güzel ve şirin bir surette o acı âlemi sevinçli âleme çevirip ışıklandırdı ki, şekva ve acımak ve hüzünden gelen göz yaşlarımı, sevinç ve şükürün lezzetlerinden gelen damlalara çevirdi.

Sonra sinema perdesi gibi insan âlemi bana göründü. Ehl-i dalâletin dürbünü ile baktım. O âlemi o kadar karanlıklı, dehşetli gördüm ki, kalbimin en derinliklerinden feryat ettim, eyvah dedim. Çünkü insanlarda ebede uzanıp giden arzuları, emelleri ve kâinatı ihata eden tasavvurat ve efkârları ve ebedî beka ve saadet-i ebediyeyi ve Cenneti gayet ciddî isteyen himmetleri ve fitrî istidadları ve had konulmayan ve serbest bırakılan fitrî kuvveleri ve hadsiz maksatlara müteveccih ihtiyaçları ve zaaf ve aczleriyle beraber hücumlarına maruz kaldıkları hadsiz musibet ve a’dalarıyla beraber gayet kısa bir ömür, her gün ve her saat ölüm endişesi altında, gayet dağdağalı bir hayat, yaşamak için gayet perişan bir maişet içinde

kalbe, vicdana en elim ve en müthiş hâlet olan mütemadî zeval ve firak belâsını çekmek içinde ehl-i gaflet için zulûmat-ı ebediye kapısı suretinde görülen kabre ve mezaristana bakıyorlar. Birer birer ve taife taife o zulûmat kuyusuna atılıyorlar gördüm. İşte, bu insan âlemini bu zulûmat içinde gördüğüm anda, kalp ve ruh ve aklımla beraber bütün letaif-i insaniyem, belki bütün zerrat-ı vücudum feryat ile ağlamaya hazır iken, birden Kur'ân'dan gelen Nur ve kuvvet-i iman o dalâlet gözlüğünü kırdı, kafama bir göz verdi. Gördüm ki, Cenab-ı Hakkın Âdil ismi Hakîm burcunda, Rahman ismi Kerîm burcunda, Rahîm ismi Gafur burcunda, yani manasında, Bais ismi Vâris burcunda, Muhyî ismi Muhsin burcunda, Rab ismi Malik burcunda birer güneş gibi tulû ettiler. O karanlıklı ve içinde çok âlemler bulunan insan âleminin umumunu birden ışıktandırdılar, şenlendirdiler. Cehennemî hâletleri dağıtıp, nuranî ahiret âleminde pencereler açıp o perişan insan dünyasına nurlar serptiler. Zerrat-ı kâinat adedince, (2) **الْحَمْدُ لِلَّهِ، الشُّكْرُ لِلَّهِ** dedim. Ve ayne'l-yakîn gördüm ki, imanda manevî bir Cennet ve dalâlette manevî bir Cehennem bu dünyada da vardır, yakînen bildim.

Sonra küre-i arzın âlemi görüldü. O seyahat-i hayalîyemde dine itaat etmeyen felsefenin karanlıklı kavânin-i ilmiyeleri, hayalime dehşetli bir âlem gösterdi. Yetmiş defa top güllésinden daha sür'atli hareketiyle, yirmi beş bin sene mesafeyi bir senede gezip devreden ve her vakit dağılmaya ve parçalanmaya müstaid (kabil) ve içi zelzeleli, çok ihtiyar ve çok yaşlı küre-i arz içinde ve o dehşetli gemi üstünde kâinatın hadsiz boşluğunda seyahat eden biçare nev-i insan (vaziyeti) bana pek vahşetli bir karanlık içinde görüldü, başım döndü, gözüm karardı. Felsefenin gözlüğünü yere vurdum, kırdım. Birden hikmet-i Kur'âniye ve imaniye ile ışıklanmış bir göz ile baktım, gördüm ki: Hâlık-ı Arz ve Semavat'ın Kadîr, Alîm, Rab, Allah ve Rabbü's-Semâvâtî ve'l-Arz ve Musahhirü'ş-Şemsi ve'l-Kamer isimleri, rahmet, azamet, rububiyet burçlarında güneş gibi tulû ettiler. O karanlıklı, vahşetli, dehşetli âlemi öyle ışıktandırdılar ki, o hâlette, benim imanlı gözüme küre-i arz gayet muntazam, musahhar, mükemmel, hoş, emniyetli, herkesin erzakı içinde bir seyahat gemisi ve tenezzüh ve keyif ve ticaret için müheyya edilmiş ve zîruhları güneşin etrafında, memleket-i Rabbaniyede gezdirmek ve yaz ve bahar ve güzün mahsulâtını rızık isteyenlere getirmek için bir gemi, bir tayyare, bir şimendifer hükmünde gördüm. Küre-i arzın zerratı adedince (3) **الْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى نِعْمَةِ الْإِيمَانِ** dedim.

İşte, buna kıyasen Risale-i Nur'da pek çok muvazenelerle ispat edilmiştir ki, ehl-i sefahet ve dalâlet, dünyada dahi bir manevî Cehennem içinde azap çekerler ve ehl-i iman ve salâhat, dünyada dahi bir manevî Cennet içinde, İslâmiyet ve insaniyet midesiyle ve imanın tecelliyat ve cilveleriyle, manevî bir Cennet lezzetleri tadabilir, belki derece-i imanlarına göre

2. Allah'a hamd olsun, Allah'a şükrolsun.
3. İman nimetinden dolayı Allah'a hamd olsun.

istifade edebilirler. Fakat bu fırtınalı zamanın hissi iptal eden ve beşerin nazarını âfâka dağıtan ve boğan cereyanlar, iptal-i his nev'inden bir sersemlik vermiş ki, ehl-i dalâlet manevî azabını muvakkaten tam hissedemiyor. Ehl-i hidayete dahi gaflet basıyor, hakiki lezzetini tam takdir edemiyor.

Bu asırda ikinci dehşetli hâl: Eski zamanda küfr-ü mutlak ve fenden gelen dalâletler ve küfr-ü inadîden gelen temerrüd, bu zamana nisbeten pek az idi. Onun için, eski İslâm muhakkiklerinin dersleri, hüccetleri o zamanlarda tam kâfi olurdu. Küfr-ü meşkükü çabuk izale ederlerdi. Allah'a iman umumî olduğundan, Allah'ı tanıttırmakla ve Cehennem azabını ihtar etmekle çokları sefahetlerden, dalâletlerden vazgeçebilirlerdi. Şimdi ise, eski zamanda bir memlekette bir kâfir-i mutlak yerine, şimdi bir kasabada yüz tane bulunabilir. Eskide, fen ve ilimle dalâlete girip inat ve temerrüdle hakaik-ı imana karşı çıkana nisbeten şimdi yüz derece ziyade olmuş. Bu mütemerrid inatçılar, firavunluk derecesinde bir gururla ve dehşetli dalâletleriyle hakaik-ı imaniyeye karşı muaraza ettiklerinden, elbette bunlara karşı atom bombası gibi bu dünyada onların temellerini parça parça edecek bir hakikat-i kudsiye lâzımdır ki, onların tecavüzatını durdursun ve bir kısmını imana getirsin.

İşte, Cenab-ı Hakka hadsiz şükürler olsun ki, bu zamanın tam yarasına bir tiryak olarak Kur'an-ı Mu'cizü'l-Beyan'ın bir mu'cize-i maneviyesi ve lemaatı bulunan Risale-i Nur, pek çok muvazenelerle, en dehşetli muanid, mütemerridleri, Kur'an'ın elmas kılıcı ile kırıyor. Ve kâinat zerrelere adedince vahdaniyet-i İlâhiyeye ve imanın hakikatlerine hüccetleri, delilleri gösteriyor ki; yirmi beş seneden beri en şiddetli hücumlara karşı mağlûp olmayıp galebe etmiş ve ediyor.

Evet, Risale-i Nur'da iman ve küfür muvazeneleri ve hidayet ve dalâlet mukayeseleri, bu mezkûr hakikatleri bilmüşahede ispat ediyor.

Ayetü'l-Kübra, s. 191-193; 199-200.

İman, yalnız icmâlî ve taklidî bir tasdik münhasır değil; bir çekirdekten tâ büyük hurma ağacına kadar ve eldeki âyinede görünen misalî güneşten tâ deniz yüzündeki aksine, tâ güneşe kadar mertebeleri ve inkişafı olduğu gibi, imanın o derece kesretli hakikatleri var ki, binbir esma-i İlâhiye ve sair erkân-ı imaniyenin kâinat hakikatleriyle alâkadar çok hakikatleri var ki, "Bütün ilimlerin ve marifetlerin ve kemâlât-ı insaniyenin en büyüğü imandır ve iman-ı tahkikîden gelen tafsilî ve bürhanlı marifet-i kudsiyedir" diye ehl-i hakikat ittifak etmişler.

Evet, iman-ı taklidî, çabuk, şüphelere mağlûp olur. Ondan çok kuvvetli ve çok geniş olan iman-ı tahkikîde pek çok merâtib var. O merâtiblerden ilme'l-yakîn mertebesi, çok bürhanlarının kuvvetleriyle, binler şüphelere karşı dayanır. Halbuki taklidî iman bir şüpheye karşı bazen mağlûp olur.

Hem iman-ı tahkikînin bir mertebesi de ayne'l-yakîn derecesidir ki, pek çok mertebeleri var. Belki esma-i İlâhiye adedince tezahür dereceleri var. Bütün kâinatı bir Kur'ân gibi okuyabilecek derecesine gelir. Hem bir mertebesi de hakka'l-yakîndir. Onun da çok mertebeleri var. Böyle imanlı zatlara şübehat orduları hücum da etse, bir halt edemez.

Ve ulema-i ilm-i kelâmın binler cilt kitapları, akla ve mantığa istinaden telif edilip, yalnız o marifet-i imaniyenin bürhanlı ve akli bir yolunu göstermişler. Ve ehl-i hakikatin yüzer kitapları keşfe, zevke istinaden o marifet-i imaniyeyi daha başka bir cihette izhar etmişler. Fakat, Kur'ân'ın mu'cizekâr cadde-i kübrası, gösterdiği hakaik-ı imaniye ve marifet-i kudsiye; o ulema ve evliyanın pek çok fevkinde bir kuvvet ve yüksekliktedir.

İşte Risale-i Nur, bu câmi' ve küllî ve yüksek marifet caddesini tefsir edip, bin seneden beri Kur'ân aleyhine ve İslâmiyet ve insaniyet zararına ve adem âlemleri hesabına tahribatçı küllî cereyanlara karşı Kur'ân ve iman namına mukabele ediyor, müdafaa ediyor. Elbette hadsiz tahşidâta ihtiyacı vardır ki, o hadsiz düşmanlara karşı dayanıp, ehl-i imanın imanını muhafazasına Kur'ân nuruyla vesile olsun. Hadis-i şerifte vardır ki: "Bir adam seninle imana gelmesi, sana sahra dolusu kırmızı koyunlardan daha hayırlıdır." Bazen bir saat tefekkür, bir sene ibadetten daha hayırlı olur. Hatta Nakşîlerin hafî zikre verdiği büyük ehemmiyet, bu nevi tefekküre yetişmek içindir.

Emirdağ Labikası-1, s.134-135.

* * *

Herkesin ve bilhassa Müslümanların başına öyle bir hadise ve öyle bir dava açılmış ki, her adam; eğer Alman ve İngiliz kadar kuvveti ve serveti olsa ve akli da varsa, o tek davayı kazanmak için, bilâtereddüt sarf edecek. İşte o dava ise, yüz bin meşâhir-i insaniyenin ve hadsiz nev-i beşerin yıldızlan ve mürşidlerinin müttefikân, kainat Sahibinin ve Mutasarrıfının binler vaad ve ahidlerine istinaden haber verdikleri ve bir kısmı gözleriyle gördükleri şu ki: Herkesin—iman mukâbilinde—bu zemin yüzü kadar bağlar ve kasırlar ile müzeyyen ve bâkî ve daimi bir tarla ve mülkü kazanmak veya kaybetmek davası başına açılmış. Eğer iman vesikasını sağlam elde etmezse, kaybedecek. Ve bu asırda, maddiyunluk tâunuyla çoklar o davasını kaybediyor. Hattâ bir ehl-i keşif ve tahkik, bir yerde, kırk vefiyâtta yalnız birkaç tanesi kazandığını sekerâtta müşâhede etmiş; ötekiler kaybetmişler. Acaba bu kaybettiği davanın yerini, bütün dünya saltanatı o adama verilse doldurabilir mi?

İşte, o davayı kazandıracak olan hizmetleri ve yüzde doksanına o davayı kaybettirmeyen harika bir dava vekilini o işte çalıştıran vazifeleri bırakıp; ebedî dünyada kalacak gibi afaki malayaniyat ile iştigal etmek tam bir akılsızlık bildiğimizden; biz Risale-i Nur şakirtleri, herbirimizin yüz derece aklımız ziyade olsa da, ancak bu vazifeye sarf etmek lazımdır, diye kanaatımız var.

Ey hapis musibetinde benim yeni kardeşlerim! Sizler, benim ile beraber gelen eski kardeşlerim gibi, Risale-i Nur'u görmemişsiniz. Ben onlar ve onlar gibi binler şakirtleri şahit göstererek derim ve ispat ederim ve ispat etmişim ki: O büyük davayı yüzde doksanına kazandıran ve yirmi senede yirmi bin adama o davanın kazancının vesikası ve senedi ve beratı olan iman-ı tahkikiyi eline veren ve Kur'an-ı Hakîm'in mu'cize-i mâneviyesinden neş'et edip çıkan ve bu zamanın birinci bir dava vekili bulunan Risale-i Nur'dur. Bu on sekiz senedir, benim düşmanlarım ve zındıklar ve maddiyyunlar, aleyhimde gayet gaddarâne desiselerle hükümetin bazı erkânlarını iğfal ederek bizi imhâ için bu defa gibi eskide dahi hapislere, zindanlara soktukları halde, Risale-i Nur'un çelik kalesinde, yüz otuz parça cihazâtından ancak iki üç parçasına ilişebilmişler. Demek, avukat tutmak isteyen onu elde etse yeter.

Hem, korkmayınız! Risale-i Nur yasak olmaz. Hükümet-i Cumhuriyetinin mebusları ve erkânlarının ellerinde mühim risaleleri, iki üçü müstesnâ olarak, serbest geziyorlardı. İnşallah, bir zaman hapishâneleri tam bir ıslahhâne yapmak için, bahtiyar müdürler ve memurlar, o nurlan mahpuslara ekmek ve ilâç gibi tevzî edecekler.

Meyve Risalesi, s. 32-34.

“Risale-i Nur, yalnız bir cüz'i tahribatı, bir küçük haneyi tamir etmiyor, belki küllî bir tahribatı ve İslâmiyeti içine alan dağlar büyüklüğünde taşları bulunan bir muhit kal'ayı tamir ediyor. Ve yalnız hususî bir kalbi ve has bir vicdanı ıslaha çalışmıyor, belki bin seneden beri tedarik ve teraküm edilen müfsid aletler ile dehşetli rahnelenen kalb-i umumî ve efkâr-ı ammeyi ve umumun, bahusus avam-ı mü'mininin istinadgâhları olan İslâmî esaslar ve cereyanlar ve şeâirler kırılmasıyla bozulmaya yüz tutan vicdan-ı umumîyi, Kur'an'ın i'cazıyla o geniş yaralarını, Kur'an'ın ve imanın ilâçları ile tedavi etmeye çalışıyor.

“Elbette böyle küllî ve dehşetli rahnelere ve yaralara hakka'l-yakin de-recesinde ve dağlar kuvvetinde hüccetler, cihazlar ve bin tiryak hasiyetinde mücerreb ilâçlar, hadsiz edviyeler bulunmak gerektir ki, bu zamanda Kur'an-ı Mu'cizü'l-Beyan'ın i'caz-ı manevîsinden çıkan Risale-i Nur o vazifeyi görmekle beraber, imanın hadsiz mertebelerinde terakkiyat ve inkişafata medardır”.

Kastamonu Lahikası, s. 53-54.

“Hazret-i Hasan'ın (radiyallahü anh) altı aylık hilâfeti ile beraber Risale-i Nur'un Cevşenü'l-Kebir'den ve Celcelûtiye'den aldığı bir kuvvet ve feyizle vazife-i hilâfetin en ehemmiyetlisi olan neşr-i hakaik-ı imaniye noktasında Hazret-i Hasan'ın (radiyallahü anh) kısacık müddetini uzun bir zamana çevirerek, tam beşinci halife nazarıyla bakabiliriz. Çünkü adalet-i hakikiye ile bu asırda insanları mes'ud edebilir bir istidadda bulunan, Risale-i

Nur'dur ve onun şahs-ı mânevîsi, Hazret-i Hasan'ın (radiyallahü anh) bir muavini, bir mütemmimi, bir mânevî veledi hükmündedir”.

Emirdağ Labikası-1, s. 102.

* * *

Efendiler!

Siz, ne için sebepsiz bizimle ve Risale-i Nur'la uğraşıyorsunuz? Kat'iyen size haber veriyorum ki, ben ve Risale-i Nur sizinle değil mübareze, belki sizi düşünmek dahi vazifemizin haricindedir. Çünkü Risale-i Nur ve hakiki şakirdleri, elli sene sonra gelen nesl-i âtiye gayet büyük bir hizmet ve onları büyük bir vartadan ve millet ve vatani büyük bir tehlikeden kurtarmaya çalışıyorlar. Şimdi bizimle uğraşanlar, o zaman kabirde elbette toprak oluyorlar. Farz-ı muhal olarak, o saadet ve selâmet hizmeti bir mübareze olsa da, kabirde toprak olmaya yüz tutanları alâkadar etmemek gerekir.

Evet, hürriyetçilerin ahlâk-ı içtimaiyede ve dinde ve seciye-i milliyede bir derece lâubalilik göstermeleriyle, yirmi-otuz sene sonra dince, ahlâkça, namusça şimdiki vaziyeti gösterdiği cihetinden, şimdiki vaziyette de, elli sene sonra bu dindar, namuskâr, kahraman seciyeli milletin nesl-i âtîsi, seciye-i diniye ve ahlâk-ı içtimaiye cihetinde, ne şekilde girecek elbette anlıyorsunuz. Bin seneden beri bu fedakâr millet, bütün ruh u canıyla Kur'an'ın hizmetinde emsalsiz kahramanlık gösterdikleri halde, elli sene sonra o parlak mazisini dehşetli lekedâr, belki mahvedecek bir kısım nesl-i âtînin eline, elbette Risale-i Nur gibi bir hakikati verip, o dehşetli sukuttan kurtarmak en büyük bir vazife-i milliye ve vataniye bildiğimizden, bu zamanın insanlarını değil, o zamanın insanlarını düşünüyoruz.

Evet Efendiler!

Gerçi Risale-i Nur sırf ahirete bakar, gayesi rıza-i İlâhî ve imanı kurtarmak; ve şakirdlerinin ise, kendilerini ve vatandaşlarını idam-ı ebedîden ve ebedî haps-i münferidden kurtarmaya çalışmaktır. Fakat, dünyaya ait ikinci derecede, gayet ehemmiyetli bir hizmettir; ve bu millet ve vatani anarşilik tehlikesinden ve nesl-i âtînin biçareler kısmını dalâlet-i mutlakadan kurtarmaktır. Çünkü bir Müslüman başkasına benzemez. Dini terk edip İslâmiyet seciyesinden çıkan bir Müslim, dalâlet-i mutlakaya düşer, anarşist olur, daha idare edilmez.

Emirdağ Labikası-1, s. 48-49.

* * *

Biz, Risale-i Nur'la, bu memleketin ve istikbalinin en büyük iki tehlikesini def' etmeye çalışıyoruz ve bilfiil çok emarelerle, hatta mahkemede de kısmen ispat etmişiz.

Birinci tehlike: Bu memlekette, hariçten kuvvetli bir surette girmeye çalışan anarşiliğe karşı set çekmek.

İkincisi: Üç yüz elli milyon Müslümanların nefretlerini kardeş-

liĝe çevirmekle, bu memleketin en büyük nokta-i istinadını temin etmektir.

Emirdaĝ Lahikası-1, s. 156.

Şimdi Kur'an, İslâmiyet ve bu vatan zararına üç cereyan var: Birincisi: Komünist, dinsizlik cereyanı. Bu cereyan, yüzde otuz kırk adama zarar verebilir.

İkincisi: Eskiden beri; müstemlekâtların, Türklerle alakalarını kesmek için Türkiye dairesinde dinsizliĝi neşretmek için; ifsad komitesi nâmında bir komite. Bu da yüzde on yirmi adamı bozabilir.

Üçüncüsü: Garplılaştırmak ve Hırıs-tıyanlara benzemek ve bir nevi Purutluk mezhebini İslâmlar içinde yerleştirmeye çalışan ve dinde hissesi olmayan bir kısım siyâsiler heyetidir. Bu cereyan yüzde, belki binde birisini, Kur'an ve İslâmiyet aleyhine çevirebilir.

Biz Kur'an hizmetkârları ve Nurcular, evvelki iki cereyana karşı daima Kur'an hakikatlerini muhafazaya çalışmışız.

Risale-i Nur'un gerçi siyasetle alakası yoktur, fakat küfr-ü mutlakı kırdığı için, küfr-ü mutlakın altı olan anarşiliĝi ve üstü olan istibdâd-ı mutlakı esâsiyle bozar, reddeder. Emniyeti, asayiş, hürriyeti, adâleti temin ettiğine yüzer hüccetlerden biri, bu müdâfaanamesi hükmündeki Meyve Risalesi'dir.

Şuâlar, s.313.

Ehl-i hidayet ve diyanet ve ehl-i ilim ve tarikat, hak ve hakikate istinad ettikleri için ve her biri bizzat tarîk-ı hakta yalnız Rabbini düşünüp tevfiğine itimad ederek gittiklerinden, manen o meslekten gelen izzetleri var. Zaaf hissettiĝi vakit, insanların yerine Rabbine müracaat eder, medet Ondan ister. Meşreblerin ihtilâfıyla, zâhir meşrebine muhalif olana karşı muavenet ihtiyacını tam hissetmiyor, ittifaka ihtiyacını göremiyor. Belki hodgâmlık ve enaniyet varsa, kendini haklı ve muhalifini haksız tevehhüm ederek, ittifak ve muhabbet yerine, ihtilâf ve rekabet ortaya girer. İhlâsı kaçıır, vazifesi zîr ü zeber olur.

İşte bu müthiş sebebin verdiĝi vahim neticeleri görmemenin yegâne çaresi, dokuz emirdir:

❶ Müsbet hareket etmektir ki, yani, kendi mesleĝinin muhabbetiyle hareket etmek. Başka mesleklerin adaveti ve başkalarının tenkisi, onun fikrine ve ilmine müdahale etmesin, onlarla meşgul olmasın.

❷ Belki, daire-i İslâmiyet içinde, hangi meşrebde olursa olsun, medar-ı muhabbet ve uhuvvet ve ittifak olacak çok rabita-i vahdet bulunduğunu düşünüp ittifak ederek,

❸ Ve haklı her meslek sahibinin, başkasının mesleĝine ilişmemek cihe-tinde hakkı ise, "Mesleĝim haktır," yahut "daha güzeldir" diyebilir. Yoksa,

başkasının mesleğinin haksızlığını veya çirkinliğini ima eden “Hak yalnız benim mesleğimdir” veyahut “Güzel benim meşrebimdir” diyemez olan in-saf düsturunu rehber etmek,

④ Ve ehl-i hakla ittifak, tevfik-ı İlâhînin bir sebebi ve diyanetteki izzetin bir medarı olduğunu düşünmekle,

⑤ Hem ehl-i dalâlet ve haksızlık, tesanüd sebebiyle, cemaat suretindeki kuvvetli bir şahs-ı manevînin dehasıyla hücumu zamanında, o şahs-ı manevîye karşı, en kuvvetli ferdî olan mukavemetin mağlûp düştüğünü anlayıp, ehl-i hak tarafındaki ittifak ile bir şahs-ı manevî çıkarıp, o müthiş şahs-ı manevî-i dalâlete karşı hakkaniyeti muhafaza ettirmek,

⑥ Ve hakkı, bâtılın savletinden kurtarmak için,

⑦ Nefsini ve enaniyetini,

⑧ Ve yanlış düşündüğü izzetini,

⑨ Ve ehemmiyetsiz, rekabetkârâne hissiyatını terk etmekle ihlâsı kazanır, vazifesini hakkıyla ifâ eder.

Lem'alar, s.263-264.

* * *

Sual: “Neden, ne dâhilde, ne hariçte bulunan cereyanlara ve bilhassa siyasetli cemaatlere hiçbir alâka peyda etmiyorsun? Ve Risale-i Nur ve şakirdlerini mümkün olduğu kadar o cereyanlara temastan men ediyorsun? Halbuki eğer temas etsen ve alâkadar olsan, birden, binler adam Risale-i Nur dairesine girip, parlak hakikatlerini neşreceklerdi. Hem bu kadar sebepsiz sıkıntılara hedef olmayacaktın.”

Elcevap: Bu alâkasızlık ve içtinâbın en ehemmiyetli sebebi: Mesleğimizin esası olan ihlâs bizi men ediyor. Çünkü bu gaflet zamanında, hususan tarafgirâne mefkûreler sahibi, her şeyi kendi mesleğine alet ederek, hatta dinini ve uhrevî harekâtını da, o dünyevî mesleğe bir nevi' alet hükmüne getiriyor. Halbuki hakaik-ı imaniye ve hizmet-i Nuriye-i kudsiye, kâinatta hiçbir şeye alet olamaz. Rıza-i İlâhîden başka bir gayesi olamaz. Halbuki şimdiki cereyanların tarafgirâne çarpışmaları hengâmında bu sırr-ı ihlâsı muhafaza etmek, dinini dünyaya alet etmemek müşkülleşmiş. En iyi çare, cereyanların kuvveti yerine, inayet ve tevfik-ı İlâhiyeye dayanmaktır.

İçtinâbımızın çok sebeplerinden bir sebebi de, Risale-i Nur'un dört esasından birisi olan şefkat etmek, zulüm ve zarar etmemektir. Çünkü

(4) وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ yani “Birisinin hatasıyla, başkası veya akrabası hatakar olmaz, cezaya müstehak olmaz” olan düstur-u irade-i İlâhiyeye karşı, bu zamanda (5) إِنَّ الْإِنْسَانَ لَظَلُومٌ كَفَّارٌ⁽⁵⁾ sırrıyla şedid bir zulümle mukabele eder. Tarafgirlik hissiyle, bir canının hatasıyla, değil yalnız akrabasına, belki taraftarlarına dahi adavet eder. Elinden gelse zulmeder.

4. Enam Suresi: 164.

5. Muhakkak ki insan çok çok zalim ve çok çok nankördür. (İbrahim Suresi: 34.)

Elinde hüküm varsa, bir adamın hatasıyla bir köye bomba atar. Halbuki bir masumun hakkı yüz canı için feda edilmez, onların yüzünden ona zulmedilmez. Şimdiki vaziyet, yüz masumu birkaç canı için zararlara sokar. Meselâ, hatalı bir adama müteallik bîçare ihtiyar valide ve pederi ve masum çoluk-çocukları ezmek, perişan etmek, tarafgirâne adavet etmek, şefkatin esasına zıddır. Müslümanlar içinde tarafgirâne cereyanlar yüzünden, böyle masumlar zulümden kurtulamıyorlar. Hususan ihtilâle sebebiyet veren vaziyetler, bütün bütün zulmü dağıtır, genişletir. Cihad, dinî de olsa, kâfirlerin çoluk çocuklarının vaziyetleri aynıdır. Ganimet olabilir, Müslümanlar onları kendi mülküne dâhil edebilir. Fakat, İslâm dairesinde birisi dinsiz olsa, çoluk çocuğuna hiçbir cihetle temellük edilmez, hukukuna müdahale edilmez. Çünkü o masumlar, İslâmiyet rabitasıyla dinsiz pederine değil, belki İslâmiyet'le ve cemaat-i İslâmiye ile bağlıdır. Fakat, kâfirin çocukları, gerçi ehl-i necattırlar, fakat hukukta, hayatta pederlerine tâbî ve alâkadar olmasından, cihad darbesinde o masumlar memlûk ve esir olabilirler.

Emirdağ Lahikası-1, s. 263-264.

Madem hakikat böyledir; ben tahmin ediyorum ki eğer Şeyh Abdülkadir-i Geylânî (ra) ve Şah-ı Nakşibend (ra) ve İmam-ı Rabbânî (ra) gibi zatlar bu zamanda olsaydılar, bütün himmetlerini hakaik-ı imaniyenin ve akaid-i İslâmiyenin takviyesine sarf edeceklerdi. Çünkü saadet-i ebediyenin medarı onlardır. Onlarda kusur edilse, şekâvet-i ebediyeye sebebiyet verir. İmansız Cennete gidemez; fakat tasavvufsuz Cennete giden pek çoktur. Ekmeksiz insan yaşayamaz, fakat meyvesiz yaşayabilir. Tasavvuf meyvedir, hakaik-ı İslâmiye gıdadır. Eskiden kırk günden tut, tâ kırk seneye kadar bir seyr ü sülûk ile bazı hakaik-ı imaniyeye ancak çıkılabildi. Şimdi ise, Cenab-ı Hakkın rahmetiyle, kırk dakikada o hakaika çıkılacak bir yol bulunsa, o yola karşı lâkayt kalmak, elbette kâr-ı akıl değil. İşte otuz üç adet Sözler, böyle Kur'ânî bir yolu açtığını, dikkatle okuyanlar hükmediyorlar.

Madem hakikat budur; esrar-ı Kur'âniyeye ait yazılan Sözler, şu zamanın yaralarına en münasip bir ilâç, bir merhem ve zulûmatın tehcümatına maruz heyet-i İslâmiyeye en nâfi' bir nur ve dalâlet vadilerinde hayrete düşenler için en doğru bir rehber olduğu itikadındayım.

Bilirsiniz ki eğer dalâlet cehaletten gelse, izalesi kolaydır; fakat dalâlet fenden ve ilimden gelse, izalesi müşküldür. Eski zamanda ikinci kısım binde bir bulunuyordu. Bulunanlardan ancak binden biri irşad ile yola gelebilirdi. Çünkü öyleler kendilerini beğeniyorlar; hem bilmiyorlar, hem kendilerini bilir zannediyorlar. Cenab-ı Hak şu zamanda i'caz-ı Kur'ân'ın manevî lemaatından olan malûm Sözleri, şu dalâlet zındıkasına bir tiryak hasiyetini vermiş tasavvurundayım.

Emirdağ Lahikası-1, s. 34-35.

Sahabelerden ve Tâbiîn ve Tebe-i Tâbiînden en yüksek mertebeli velâyet-i kübra sahibi olan zatlar, nefs-i Kur'ân'dan bütün letaiflerinin his-selerini aldıklarından ve Kur'ân onlar için hakikî ve kâfi bir müşid olduğundan gösteriyor ki her vakit Kur'ân-ı Hakîm, hakikatleri ifade ettiği gibi, velâyet-i kübra feyizlerini dahi ehil olanlara ifaza eder.

Evet, zâhirden hakikate geçmek iki suretledir:

Biri: Tarikat berzahına girip seyr ü sülûk ile kat'-ı merâtib ederek hakikate geçmektir.

İkinci suret: Doğrudan doğruya, tarikat berzahına uğramadan, lütf-u İlâhî ile hakikate geçmektir ki Sahabeye ve Tâbiîne has ve yüksek ve kısa tarik şudur. Demek hakaik-ı Kur'âniyeden tereşşuh eden nurlar ve o nurlara tercümanlık eden Sözler, o hassaya malik olabilirler ve maliktirler.

Mektubat, s. 414.

* * *

Zaten mesleğimizin esası uhuvvettir. Peder ile evlât, şeyh ile mürid mabeynindeki vasıta değildir. Belki hakikî kardeşlik vasıtalarıdır. Olsa olsa bir üstadlık ortaya girer. Mesleğimiz haliliye olduğu için, meşrebimiz hıllettir. Hıllet ise, en yakın dost ve en fedakâr arkadaş ve en güzel takdir edici yoldaş ve en civanmert kardeş olmak iktiza eder. Bu hılletin üssü'l-esası, samimî ihlâstır. Samimî ihlâsı kıran adam, bu hılletin gayet yüksek kulesinin başından sukut eder. Gayet derin bir çukura düşmek ihtimali var; ortada tutunacak yer bulamaz.

Lem'alar, s.278.

* * *

Hubb-u câhtan gelen şöhretperestlik saikasıyla ve şan ve şeref perdesi altında teveccüh-ü ammeyi kazanmak, nazar-ı dikkati kendine celb etmekle enaniyeti okşamak ve nefs-i emmareye bir makam vermektir ki, en mühim bir maraz-ı ruhî olduğu gibi, “şirk-i hafî” tabir edilen riyakârlığa, hodfuruşluğa kapı açar, ihlâsı zedeler.

Ey kardeşlerim! Kur'ân-ı Hakîm'in hizmetindeki mesleğimiz hakikat ve uhuvvet olduğu ve uhuvvetin sırrı, şahsiyetini kardeşler içinde fânî edip^(HÂŞİYE) onların nefislerini kendi nefesine tercih etmek olduğundan, mabeynimizde bu nevi hubb-u câhtan gelen rekabet tesir etmemek gerekir. Çünkü mesleğimize bütün bütün münafidir. Madem kardeşlerin şerefi umumiyetle her ferde ait olabilir; o büyük şeref-i manevîyi şahsî, hodfuruşâne, rekabetkârâne, cüz'î bir şerefe ve şöhrete feda etmek, Risale-i Nur şakirdlerinden yüz derece uzak olduğu ümidindeyim.

Evet, Risale-i Nur Şakirdlerinin kalbi, aklı, ruhu böyle aşağı, zararlı, süflî şeylere tenezzül etmez. Fakat herkeste nefs-i emmare bulunur. Bazı da

HÂŞİYE: Evet, bahtiyar odur ki, kevser-i Kur'ânîden süzülen tatlı, büyük bir havuzu kazanmak için, bir buz parçası nev'indeki şahsiyetini ve enaniyetini o havuz içine atıp eritendir

hissiyat-ı nefsiye damarlara ilişir, bir derece hükmünü kalp, akıl ve ruhun rağmına olarak icra eder. Sizlerin kalp ve ruh ve aklınızı ittimah etmem. Risale-i Nur'un verdiği tesire binaen ittimad ediyorum. Fakat nefis ve heva ve his ve vehim bazen aldatıyorlar. Onun için bazen şiddetli ikaz olunuyor-sunuz. Bu şiddet, nefis ve heva ve his ve vehme bakıyor; ihtiyatlı davranınız.

Evet, eğer mesleğimiz şeyhlik olsaydı, makam bir olurdu veyahut mahdud makamlar bulunurdu. O makama müteaddit istidadlar namzet olurdu. Gıptakârâne bir hodgâmlık olabilirdi. Fakat mesleğimiz uhuvvettir. Kardeş kardeşe peder olamaz, mürşid vaziyetini takınamaz. Uhuvvetteki makam geniştir; gıptakârâne müzahemeye medar olamaz. Olsa olsa, kardeş kardeşe muavin ve zahîr olur, hizmetini tekml eder. Pederâne, mürşidâne mesleklerdeki gıptakârâne hırs-ı sevap ve ulüvv-ü himmet cihetiyle çok zararlı ve hatarlı neticeler vücuda geldiğine delil, ehl-i tarikatin o kadar mühim ve azîm kemalâtları ve menfaatleri içindeki ihtilâfatın ve rekabetin verdiği vahim neticelerdir ki, onların o azîm, kudsî kuvvetleri bid'a rüzgârlarına karşı dayanamıyor.

Lem'alar, s.281-282.

Mesleğimiz tecavüz değil, tedafüdür; hem, tahrip değil, tamirdir; hem, hâkim değiliz, mahkûmuz. Bize tecavüz eden, hadsizdirler. Mesleklerinde elbette çok mühim ve bizim de malımız hakikatler var. O hakikatlerin in-tişarına bize ihtiyaçları yoktur; binler, o şeyleri okur, neşreder adamları var. Biz onların yardımlarına koşmamızla, omuzumuzdaki çok ehemmiyetli vazife zedelenir ve muhafazası lâzım olan ve birer taifeye mahsus bir kısım esaslar ve âli hakikatler kaybolmasına vesile olur.

Meselâ, hâdisat-ı zamaniye bahanesiyle Vehhabilik ve Melâmiliğin bir nev'ine zemin ihzar etmek tarzında, bazı ruhsat-ı şer'iyeyi perde yapıp eserler yazılmış. Risaletü'n-Nur, gerçi umuma teşmil suretiyle değil, fakat herhalde, hakikat-i İslâmiyenin içinde cereyan edip gelen esas-ı velâyet ve esas-ı takva ve esas-ı azîmet ve esasat-ı Sünnet-i Seniyye gibi ince fakat ehemmiyetli esasları muhafaza etmek bir vazife-i asliyesidir. Sevk-i zaruretle, hâdisatın fetvalarıyla onlar terk edilmez.

Kastamonu. Labikası, s.83.

Herkes gibi gayet meşru ve zararsız olan bir yol tutarak şahsımı düşünseydim, maddî-mânevî füyuzat hislerimi feda etmeseydim, iman hizmetinde bu büyük mânevî kuvveti kaybedecektim. Ben maddî ve mânevî her şeyimi feda ettim, her musibete katlandım, her işkenceye sabrettim. Bu sayede hakikat-i imaniye her tarafa yayıldı. Bu sayede Nur mekteb-i irfanının yüz binlerce, belki de milyonlarca talebeleri yetişti. Artık bu yolda, hizmet-i imaniyede onlar devam edeceklerdir. Ve benim maddî ve mânevî her şeyden feragat mesleğimden ayrılmayacaklardır. Yalnız ve yalnız Allah rızası için çalışacaklardır.

Benimle beraber çok talebelerim de türlü türlü musibetlere, eza ve cefalara maruz kaldılar, ağır imtihanlar geçirdiler. Benim gibi onlar da bütün haksızlıklara ve haksız hareket edenlere karşı bütün haklarını helâl etmelerini isterim. Çünkü onlar, bilmeyerek, kader-i İlahînin sırlarına, derin tecellilerine akıl erdiremeyerek, bizim davamıza, hakikat-i imaniyenin inkişâfına hizmet ettiler. Bizim vazifemiz onlar için yalnız hidayet temen-nisinden ibarettir. Bize ezâ ve cefâ edenlere karşı hiçbir talebemin kalbinde zerre kadar intikam emeli beslememesini ve onlara mukabil Risale-i Nur'a sadakat ve sebatla çalışmalarını tavsiye ederim.

Emirdağ Lahikası-II, s. 412.

* * *

Bu zamanda öyle fevkalâde hâkim cereyanlar var ki, her şeyi kendi hesabına aldığı için, faraza hakikî beklenen ve bir asır sonra gelecek o zat dahi bu zamanda gelse, harekâtını o cereyanlara kaptırmamak için siyaset âlemindeki vaziyetten feragat edecek ve hedefini değiştirecek diye tahmin ediyorum.

Hem, üç mesele var: Biri hayat, biri Şeriat, biri imandır. Hakikat noktasında en mühimi ve en a'zamı, iman meselesidir. Fakat, şimdiki umumun nazarında ve hâl-i âlem ilcaatında en mühim mesele hayat ve Şeriat görüldüğünden, o zat şimdi olsa da, üç meseleyi birden umum ruy-i zeminde vaziyetlerini değiştirmek nev-i beşerdeki cârî olan âdetullaha muvafık gelmediğinden, her halde en a'zam meseleyi esas yapıp, öteki meseleleri esas yapmayacak; tâ ki, iman hizmeti saffetini umumun nazarında bozmasın ve avamın çabuk iğfal olunabilen akıllarında, o hizmet başka maksatlara alet olmadığı tahakkuk etsin.

Hem, yirmi seneden beri tahrîpkârâne eşedd-i zulüm altında o derece ahlâk bozulmuş ve metanet ve sadâkat kaybolmuş ki, ondan, belki yirmiden birisine itimad edilmez. Bu acib hâlâta karşı çok fevkalâde sebat ve metanet ve sadâkat ve hamiyet-i İslâmiye lâzımdır; yoksa, akim kalır, zarar verir. Demek, en halis ve en selâmetli ve en mühim ve en muvaffakiyetli hizmet Risale-i Nur Şakirdlerinin daireleri içindeki kudsî hizmettir.

Kastamonu Lahikası, s. 94-95

* * *

Âlem-i insaniyette ve İslâmiyette üç muazzam mesele olan iman ve Şeriat ve hayattır. İçlerinde en muazzamı iman hakikatleri olduğundan, bu hakaik-i imaniye-i Kur'âniye başka cereyanlara, başka kuvvetlere tâbi ve alet edilmemek ve elmas gibi o Kur'an'ın hakikatleri, dinî dünyaya satan veya alet eden adamların nazarında cam parçalarına indirmemek ve en kudsî ve en büyük vazife olan imanı kurtarmak hizmetini tam yerine getirmek için, Risale-i Nur'un has ve sadık talebeleri, gayet şiddet ve nefretle siyasetten kaçıyorlar.

Kastamonu Lahikası, s. 152

Hafız Ali demiş: “Risale-i Nur’un bir kerametidir. Öküze et ve arslana ot atmaz. Öküze ot verir, arslana et verir. O arslan hocanın en evvel, İhlâs Risaleleri eline geçmiş.”

İşte, Hafız Ali’nin bu mektubunu aldığımdan ya altı, ya yedi gün evvel, Karadağ’dan inerken, birden diyordum: “Yâhu ata et, arslana ot atma. Arslana et, ata ot ver.” Bu kelimeyi, beş altı defa, hoşuma gitmiş, tekrar ediyordum. Ya Hafız Ali benden evvel yazmış, bana da söylettirdi; veyahut ben evvel söylemişim, ona yazdırılmış. Yalnız bu garip tevafukta bir farkımız var: O, öküze ot demiş; ben, ata ot demişim.

Kastamonu Labikası, s. 264.

Bu acib asrın hayat-ı dünyeviyeyi ağırlaştırması ve yaşamak şerâitini ağırlatması ve çok etmesi; ve hâcât-ı gayr-i zaruriyeyi, görenekle, tiryaki ve müptelâ etmekle, hâcât-ı zaruriye derecesine getirmesiyle hayatı ve yaşamayı, herkesin her vakitte en büyük maksat ve gayesi yapmıştır. Onunla hayat-ı dîniye ve ebediye ve uhreviyeeye karşı ya set çeker veya ikinci, üçüncü derecede bırakır. Bu hatasının cezası olarak öyle dehşetli bir tokat yedi ki, dünyayı başına Cehennem eyledi.

İşte bu dehşetli musibette ehl-i diyanet dahi büyük bir vartaya düşüyorlar ve kısmen anlamıyorlar.

Ezcümle: Ben gördüm ki, ehl-i diyanet, belki de ehl-i takva bir kısım zatlar, bizimle gayet ciddi alâkadarlık peyda ettiler. O bir iki zatta gördüm ki, diyaneti ister ve yapmasını sever; tâ ki hayat-ı dünyeviyesinde muvaffak olabilsin, işi rast gelsin. Hatta tarikati, keşif ve keramet için ister. Demek ahiret arzusunu ve dinî vezaifin uhrevî meyvelerini dünya hayatına bir dirsek, bir basamak gibi yapıyor. Bilmiyor ki, saadet-i uhreviye gibi saadet-i dünyeviyeye dahi medar olan hakaik-ı dîniyenin fevaid-i dünyeviyesi, yalnız müreccih (tercih edici) ve teşvik edici derecesinde olabilir. Eğer illet derecesine çıksa ve o amel-i hayrın yapmasına sebep o fayda olsa, o ameli iptal eder, lâakal ihlâsı kırılır, sevabı kaçar.

Bu hasta ve gaddar ve bedbaht asrın belâ ve vebasından ve zulüm ve zulmetinden en mücerreb bir kurtarıcı, Risale-i Nur’un mizanları ve muvazeneleriyle, neşrettiği nur olduğunu kırk bin şahit vardır. Demek Risale-i Nur’un dairesine yakın bulunanlar, içine girmezse, tehlike ihtimali kavîdir.

Evet, ⁽⁶⁾ *يَسْتَحِبُّونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ* işaretiyle, bu asır, hayat-ı dünyeviyeyi hayat-ı uhreviyeeye, ehl-i İslâm’a da bilerek, severek tercih ettirdi.

Kastamonu Labikası, s. 114.

6. Onlar dünya hayatını seve seve âhirete tercih ederler... (İbrahim Suresi: 3.)

Elbette bizlere lâzım ve millete elzem, şimdi resmen izin verilen din tedrisatı için hususi dershaneler açılmasına ve izin verilmesine binaen, Nur Şakirdleri, mümkün olduğu kadar her yerde küçücük bir derslane-i Nuriye açmak lâzımdır. Gerçi herkes kendi kendine bir derece istifade eder, fakat herkes herbir meselesini tam anlamaz. Hem iman hakikatlerinin izahı olduğu için, hem ilim, hem marifet, hem ibadettir. Eski medreselerde beş on seneye mukabil, inşaallah Nur medreseleri, beş on haftada aynı neticeyi temin edecek ve yirmi senedir ediyor.

Emirdağ Labikası-1, s. 287.

* * *

“Herbir adam eğer hanesinde dört beş çoluk çocuğu bulunsa kendi hanesini bir küçük Medrese-i Nuriyeye çevirsin. Eğer yoksa, yalnız ise, çok alâkadar komşularından üç-dört zat birleşsin ve bu heyet buldukları hane-yi küçük bir Medrese-i Nuriye ittihaz etsin. Hiç olmazsa işleri ve vazifeleri olmadığı vakitlerde, beş on dakika dahi olsa Risale-i Nur’u okumak veya dinlemek veya yazmak cihetiyle bir miktar meşgul olsalar, hakiki talebe-i ulûmun sevaplarına ve şereflerine mazhar oldukları gibi, İhlâs Risalesinde yazılan beş nevi ibadete de mazhar olurlar. Hakiki ilim talebeleri gibi, onların maişetlerini temin hususundaki âdi muameleleri de bir nevi ibadet hükmüne geçebilir”

Emirdağ Labikası-1, s. 435-436.

* * *

İkinci Nokta

İmam-ı Rabbânî ve Müceddid-i Elf-i Sâni Ahmed-i Farukî (ra) demiş: “Hakaik-ı imaniyeden bir tek meselenin inkişafı ve vuzuhu, benim indimde binler ezvak ve kerâmâta müreccahtır. Hem bütün tarikatlerin gayesi ve neticesi, hakaik-ı imaniyenin inkişafı ve vuzuhudur.”

Madem şöyle bir tarikat kahramanı böyle hükmediyor; elbette hakaik-ı imaniyeyi kemâl-i vuzuh ile beyan eden ve esrar-ı Kur’âniyeden tereşşuh eden Sözler, velâyetten matlub olan neticeleri verebilirler.

Üçüncü Nokta

Bundan on bir sene evvel, Eski Said’in gafil kafasına müthiş tokatlar indi, (7) الْمَوْتُ حَقٌّ indi, kendini bataklık çamurunda gördü. Medet istedi, bir yol aradı, bir halâskâr taharri etti. Gördü ki yollar muhtelif, tereddütte kaldı. Gavs-ı A’zam olan Şeyh-i Geylânî Radıyallahü Anhın Fütuhu’l-Gayb namındaki kitabıyla tefeül etti. Tefeülde şu çıktı:

أَنْتَ فِي دَارِ الْحِكْمَةِ فَاطْلُبْ طَبِيبًا يُدَاوِي قَلْبَكَ⁽⁸⁾

7. Ölüm hak ve gerçektir.

8. Sen Dârü’l-Hikmettesin; önce kendi kalbini tedavi edecek bir doktor ara.

Acibdir ki o vakit ben Dâru'l-Hikmeti'l-İslâmiye azası idim. Güya ehl-i İslâmın yaralarını tedaviye çalışan bir hekim idim. Halbuki en ziyade hasta bendim. Hasta evvelâ kendine bakmalı; sonra hastalara bakabilir.

İşte Hazret-i Şeyh bana der ki: “Sen kendin hastasın. Kendine bir tabib ara.”

Ben dedim: “Sen tabibim ol.”Tuttum, kendimi ona muhatap addederek, o kitabı bana hitap ediyor gibi okudum. Fakat kitabı çok şiddetli idi. Gururumu dehşetli kırıyordu. Nefsimde şiddetli ameliyat-ı cerrahiye yaptı. Dayanamadım, yarısına kadar kendimi ona muhatap ederek okudum; bitirmeye tahammülüm kalmadı. O kitabı dolaba koydum. Fakat sonra, ameliyat-ı şifakârânenen gelen acılar gitti, lezzet geldi. O birinci üstadımın kitabını tamam okudum ve çok istifade ettim. Ve onun virdini ve münacatını dinledim, çok istifaza ettim.

Sonra İmam-ı Rabbânî'nin Mektubat kitabını gördüm, elime aldım. Halis bir tefeül ederek açtım. Acâibdendir ki bütün Mektubat'ında yalnız iki yerde “Bediüzzaman” lâfzı var. O iki mektup bana birden açıldı. Pederimin ismi Mirza olduğundan, o mektupların başında “Mirza Bediüzzaman'a Mektub”⁽⁹⁾ diye yazılı olarak gördüm. “Fesübhanallah,” dedim. “Bu bana hitap ediyor.” O zaman Eski Said'in bir lâkabı “Bediüzzaman”dı. Halbuki Hicretin üç yüz senesinde, Bediüzzaman-ı Hemedâni'den başka o lâkapla iştihar etmiş zatları bilmiyordum. Halbuki İmamın zamanında dahi öyle bir adam vardı ki ona o iki mektubu yazmış. O zatın hali benim halime benziyor muş ki o iki mektubu kendi derdime deva buldum.

Yalnız İmam, o mektuplarında tavsiye ettiği gibi, çok mektuplarında musırrâne şunu tavsiye ediyor: “Tevhid-i kıble et.” Yani “Birini üstad tut, arkasından git. başkasıyla meşgul olma.”

Şu en mühim tavsiyesi, benim istidadıma ve ahvâl-i ruhiyeme muvafık gelmedi. Ne kadar düşündüm: Bunun arkasından mı, yoksa ötekinin mi, yoksa daha ötekinin mi arkasından gideyim? Tahayyürde kaldım. Her birinde ayrı ayrı cazibedar hasiyetler var; biriyle iktifa edemiyordum.

O tahayyürde iken, Cenab-ı Hakkın rahmetiyle kalbime geldi ki: Bu muhtelif turukların başı ve bu cetvellerin menbaı ve şu seyyarelerin güneşi Kur'ân-ı Hakîm'dir. Hakikî tevhid-i kıble bunda olur. Öyle ise, en âlâ mürşid de ve en mukaddes üstad da odur. Ona yapıştım.

Nâkıs ve perişan istidadım elbette lâyıkiyle o mürşid-i hakikînin âb-ı hayat hükmündeki feyzini massedip alamıyor. Fakat ehl-i kalp ve sahib-i hâlin derecatına göre, o feyzi, o âb-ı hayatı, yine onun feyziyle gösterebiliriz. Demek, Kur'ân'dan gelen o Sözler ve o nurlar, yalnız akli mesâil-i ilmiye değil, belki kalbî, ruhî, hâli mesâil-i imaniyedir. Ve pek yüksek ve kıymetli maarif-i İlâhiye hükmündedirler.

Mektubat, s. 412-413.

9. İmam-ı Rabbânî, Mektubat, 1: 87, 75. Mektup.